

שתי משניות ליום משנה שלמה

יו"ל ע"י משנה שלמה
העמותה להנחלת אהבת התורה
ואהבת ישראל (ע"ר)

מס' עמותה: 580553329

משנה שלמה עמותה
להנחלת אהבת התורה
ואהבת ישראל (ע"ר)

טל': 052-5802345 מייל: mishna.shlema@gmail.com
כתובת: עין שמש 23 גני תקווה 55900

פרויקט שתי משניות ליום - לעילוי נשמת
הרה"ק רבי אברהם מתתיהו ב"ר מנחם נחום זצוק"ל כ"ק האדמו"ר מסטנשט
הרה"ק רבי חיים זאנוויל ב"ר משה זצוק"ל כ"ק אדמו"ר מריבניץ

"תנא דבי אליהו כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא שנאמר: "הליכות עולם לו"
אל תיקרי הליכות אלא הלכות". - רש"י: הלכות - משנה וברייתא, הלכה למשה מסיני.

הלימוד היומי לעילוי נשמת

הגה"ק רבי דוד ב"ר נפתלי הירש מירלש פּרָנְקֵל זצ"ל
גאון רבי יהודה לייב בהג"ר אשר זעליג מרְגֵלִיּוֹת זצ"ל
הרה"ק רבי איתמר בהרה"ק ר' מאיר רוזנבוים מנאדבוֹרְנָה זצ"ל
הרה"ק רבי ישראל מרדכי בהרה"ק ר' יוחנן טווערסקי מרחמסטריווקא זצ"ל
הגה"צ רבי יצחק שלמה בהג"ר אברהם אונגר זצ"ל

משנה ד'

רבינו עובדיה מברטנורא

המזה מחלון של רבים - שעומד בחלון של רבים ומזה שם על הטמאים העוברים, והזה על הטמא בסבור שהמים שבידו טהורים להזאה.

ונמצאו פסולים - אם נכנס בהזאה זו למקדש, פטור הטמא מקרבן, דהוי כספק טומאה ברשות הרבים דספיקו טהור. ופירש הרמב"ם הטעם, דטמא זה אנוס הוא, דלא הוה ליה לאסוקי אדעתיה ולבדוק אם המים כשרין להזאה אם לאו, כיון שהיה עומד ברשות הרבים ומזה על הרבים. אבל העומד בחלון של יחיד ומזה, הוה ליה לטמא לבדוק על המים אם כשרים, אם לאו, וכיון דלא בדק, שגגה היא זו ולא אנוס, ואם נכנס למקדש בהזאה זו חייב קרבן, דהוי כספק טומאה ברשות היחיד דספיקו טמא.

שאין כהן גדול חייב על ביאת המקדש - דכתיב (במדבר י"ט) ונברתה הנפש ההיא מתוך הקהל, מי שחטאו שוה לקהל דהיינו ליחידים, פרט לכהן גדול שאין חטאו שוה ליחידים.

מחליקין היו - כלומר כל כך מי חטאת היו שם עד שהיו מחליקין בהן בני אדם, ואפילו הכי דורסין בהן, משום דלא מטמאין, הואיל ונעשית מצוותן.

המזה מי חטאת על הטמא מחלון של רבים מחלון שמזים ממנו על הרבים, ויש מפרשים שמזה מלגין של מי חטאת העומד בחלון של הרבים, שכן היתה הדרך להניח את הלגין של מי חטאת בחלון שבחומה, כדי שלא יקבל טומאה ונכנס למקדש שחשב שכבר נטהר, ונמצאו המים פסולים היינו שלאחר שנכנס למקדש נודע לו שמי החטאת שהוזה עליו היו פסולים, כגון שנפסלו משתיית בהמה מהם וכדומה - פטור מקרבן על ביאתו למקדש, לפי שאינו שוגג אלא אנוס, שכן המים שמהם מזים על הרבים חזקתם שהם כשרים להזאה, ולא היה צריך הטמא להעלות על דעתו שיש לבדוק אם המים כשרים, ועוד שדינו כספק טומאה ברשות הרבים שספקו טהור. מחלון של יחיד אבל טמא שהוזה עליו מחלון של יחיד, היינו ממי חטאת השייכים ליחיד ונכנס למקדש, ונמצאו המים פסולים פסולים להזאה - חייב קרבן חטאת (קרבן עולה ויורד), לפי שבמקרה כזה אין הוא אנוס אלא שוגג, לפי שהיה צריך לבדוק תחילה קודם שנכנס למקדש אם המים כשרים להזאה, ועוד שדינו כספק טומאה ברשות היחיד שספקו טמא. אבל כהן גדול שהוזה עליו, בין מחלון של יחיד בין מחלון של רבים ואח"כ התברר שהמים היו פסולים - פטור מקרבן, והטעם הוא לפי שאין כהן גדול חייב על ביאת המקדש בטומאה, כדעת רבי שמעון במסכת הוריות (ב, ז) שאין כהן גדול חייב על טומאת מקדש וקדשיו. מחליקין היו לפני חלון של רבים מתוך שנשפכו שם בהזאות מי חטאת רבים, היו מחליקים בהם האנשים שהיו עוברים על יד החלון - ודורסין ואע"פ כן היו דורכים על המים ולא היו נמנעין מלדרוך עליהם, והתפארת ישראל מפרש 'ולא נמנעים' - מלהיכנס אח"כ לבית המקדש, מפני שאמרו חכמים: מי חטאת שעשו מצותן היינו לאחר הזאתם, אינן מטמאין את הנוגע בהם או את הנושאם, שדווקא קודם שנעשו מצוותם מי חטאת מטמאים, כמו שביארנו, אבל לאחר שנעשו מצוותם אינם מטמאים כלל. (ועיין ברב קהתי שמביא פירושים נוספים למשנה)

לעילוי נשמת

מורי ורבי הרה"ק יצחק יגן ב"ר יעקב ורחל זצוק"ל
מור"ר אבי דוד שלום ב"ר שלמה דב וברכה שיפמן ע"ה
הרבנית פעריל דבורה ע"ה בת הרב ישראל צבי יאיר
מרת חיה רויזא בת מוה"ר נטע צבי שלאינגר ע"ה

לקבלת המשנה היומית למייל או לוצאפ ולהנצחות
ניתן לשלוח מייל לכתובת: mishna.shlema@gmail.com
או לשלוח הודעה לנייד: 052-5802345 או: 053-4287288

משנה ה'

רבינו עובדיה מברטנורא

בכנפו – בכנף בגדו. לפי שהקרדום הצריך הזאה הוא אב הטומאה, וכשאוחז בכנפו נעשה הכנף ראשון, אין האוחזו טמא, דאין אדם וכלים מקבלים טומאה אלא מאב הטומאה. ואף על פי שיש על הקרדום מים כדי הזיה, אין האוחזו טמא משום נושא מי הנדה, הואיל ונעשית מצוותן כבר.

כדי שיטביל ראשי גבעולין ויזה – חוץ ממה שהאזוב בולע.

כאילו הן על אוזב של נחושת – שאינו בולע. דרואים המים הבלועים באזוב כאילו הן בעין להשלים שיעור הזאה להיות הנושאן טמא. והא דכתיב (שם) ומזה מי הנדה דדרשינן מינייה לנושא כשיעור הזאה, היינו שאילו היו בעין היה בהן שיעור הזאה. ואין הלכה כרבי יהודה.

אוחז הוא הטהור בקרדום הטמא בכנפו בכנף בגדו, כדי שיזו עליו, ואינו נטמא מחמת הקרדום, שאע"פ שהקרדום הצריך הזאה הוא אב הטומאה, מכל מקום כשאוחז אותו בעזרת בגד, נעשה הבגד ראשון לטומאה, ואינו מטמא את האדם, לפי שאדם או כלים מקבלים טומאה רק מאב הטומאה, ומזה עליו על הקרדום, וממשיכה המשנה ללמד **אף על פי שיש עליו כדי הזיה** כלומר שאע"פ שיש על הקרדום מים כדי הזאה, והרי מי חטאת שיש בהם כדי הזאה מטמאים במשא - מכל מקום האוחז בקרדום הוא **טהור** לפי משנעשתה מצוותם אין המים מטמאים. שואלת המשנה **כמה יהא במים** כמה מים צריכים להיות **ויהיה בהם כדי הזיה** לטמא את הנושאם, עונה המשנה **כדי שיטביל ראשי גבעולין** של האזוב **ויזה** היינו כמות כזו שלאחר שיטביל את האזוב יוכל להזות עם המים שבאזוב, היינו שתהיה בו כמות מים נוספת חוץ ממה שנבלע בתוך האזוב, לפי שאין המים הנבלעים באזוב מצטרפים לשיעור הזאה. **רבי יהודה אומר: רואים אותם** את המים **כאלו הן על אוזב של נחושת** שאינו בולע, כלומר שלדעת רבי יהודה אף המים הנבלעים באזוב נחשבים הם ומצטרפים לשיעור הזאה כדי לטמא את הנושאם, כלומר שהנושא מי חטאת בשיעור כזה שאילו היו נתונים על אוזב נחושת היה בהם כדי הזאה הרי הוא (הנושאם) נטמא בהם.